

INTRODUCERE

de ROBERT BLOCH

DACĂ MI-AR FI SPUS CINEVA ACUM CINCI-ZECI DE ANI CĂ voi scrie introducerea pentru o colecție de benzi desenate, i-aș fi zis că e nebun, și că eu ar trebui să fiu nebun să fac așa ceva.

Pe vremea aia scriam povestiri pentru publicații de literatură de consum. Nici publicațiile, nici materialul pe care-l trimiteam n-au adus vreo mare contribuție la statul literaturii americane, dar datorită acelor texte cel puțin îmi puteam spune că sunt scriitor. Astăzi aș declara probabil același lucru – și aș primi mai multă atenție din partea criticilor și a presei – dacă aș scrie graffiti pe pereți. Totuși, chiar și în lipsa unor astfel de oportunități, eram un scriitor publicat. Unii colegi, la fel de mândri de statut, nu erau prea încântați de banii pe care-i încasau. Selipeau sub diverse pseudonime, producând scenarii și fire narative pentru albume de benzi desenate. Dar asta nu era un lucru despre care să vorbești cu publicul politic, și nici în spațiul privat. Chiar și atunci existau limite dacă ai fi vrut să recunoști că te abați de la normă; oricine s-ar putea auto-proclama un creștin reformat, dar cine ar recunoaște că e un satanist reformat.

Iar benzile desenate chiar erau, pentru unii, satanice. Erau promotoare grosolane și ieftine ale violenței, iar creatorii, niște persoane mai josnice decât cei care molestează copii.

Așa credea Dr. Frederick Wertham, un psihiatru care lansase un atac contra acestor demoni de doi bani. În mod ciudat, câțiva ani mai târziu, același Dr. Wertham chiar a apreciat critic primul meu roman, *The Scarf*, iar în corespondența ulterioară am făcut schimb de păreri cu bunul doctor despre violența din benzile desenate, ca și cum niciunul dintre noi nu era conștient de crimele și haosul pe care le comisese în pagina tipărită.

Dar lucrurile s-au schimbat: în ultima jumătate de secol – lucruri ca benzile desenate și ca mine. Cel puțin unele dintre ele – benzile desenate – s-au îmbunătățit.

Pe atunci era simplu să găsești sursa poveștilor din benzile desenate în revistele pulp, de unde multe personaje din serii erau transportate și transplantate în case. Artă îngloba influențe din stripuri comice, desene animate, ilustrații pulp, și din filmele perioadei.

Cam tot ce ofereau acele benzi desenate era derivat, iar unele, cel puțin în parte, meritau criticile unor binevoitori care se temeau de o posibilă influență nefastă asupra copiilor lor.

Iar benzile desenate erau o influență, fără niciun dubiu. Tinerii care au fost influențați, au reușit să devină influenți și ei ca scriitori, artiști sau cineaști.

Astăzi, cei influențați au devenit cei care influențează, astfel cauza și efectul au inversat rolurile. Acum benzile desenate inovează; arta din gazete le copiază stilul, iar alte forme de artă grafică și ilustrație le adoptă frecvent tehnicile. Iar întregul „limbaj” al filmului și al televiziunii moderne pare evident tradus din benzi desenate în forma montajului eliptic, a prim-planurilor enorme, a tranziției rapide între diferite puncte de vedere, și a altor zeci de inovații care determină tensiunea și ritmul – și editarea atentă.

Toate acestea au fost acceptate în general sub eticheta convenabilă de „artă pop”, dar sunt semne că artiști talentați, scriitori și editori încep să extindă această etichetă. Nu mai sunt mulțumiți cu nesfârșitele (și frecvent negânditele) repetiții ale mixturii anterioare, ei ating concepte mai vaste, metode mai sofisticate de a atrage publicul adult, moduri noi de a spune povești vechi.

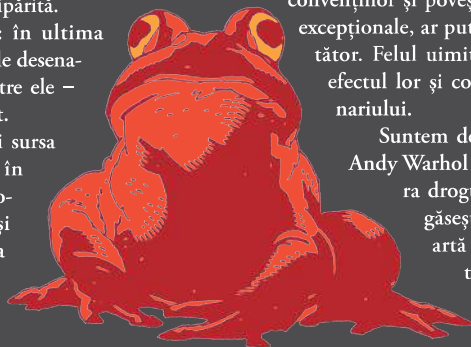
Hellboy este un excelent exemplu despre cum poți crește nivelul literar al viitoarelor benzi desenate, ridicând în același timp gradul de entuziasm. Firul narativ combină concepte tradiționale și referințe moderne, totul fiind adus laolaltă într-o interpretare magistrală cu uimitoare efecte artistice.

În orice demers experimental există, desigur, mici scăpări. În 1944 nu se folosea sarcastic sintagma „Mda, sigur” și nu se putea spune despre nimeni și nimic ca fiind „din desene animate”.

Dar acestea sunt artificii – sunt precum lampadarele pe cupola Capelei Sixtine. Efectul complet al lui *Hellboy* este cel al unei adevărate opere de artă – original și inovator și entuziasmant. Vei tot găsi casețe și pagini care dovedesc o cunoaștere sofisticată și câteodată voit satirică a convențiilor și poveștilor clasice. Produsul unor talente excepționale, ar putea fi înrămate și expuse de sine stătător. Felul uimitor de a folosi culoarea intensifică efectul lor și completează impactul acțiunii și scenariului.

Suntem departe de „arta pop” din lumea lui Andy Warhol sau de imaginile insipide din cultura drogurilor. Abordarea creativă pe care o găsești în *Hellboy* este o nouă formă de artă în sine, care se adresează și e conectată prezentului.

De altfel, e o lectură criminală!

Pentru Jack Kirby, H. P. Lovecraft,
minunata mea soție Christine,
și uimitorul Elmer Newton

CAPITOLUL UNU

Jurnalul Sg. Maj.
George Whitman, SUA
23/12/44
East Bromwich, Anglia

Suntem aici de două zile și situația nu s-a îmbunătățit. Toți oamenii sunt agitați în locul ăsta. Poate dacă ar fi avut un nume. Poate dacă oamenii din sat ar vorbi măcar despre el. Dar nu vor.

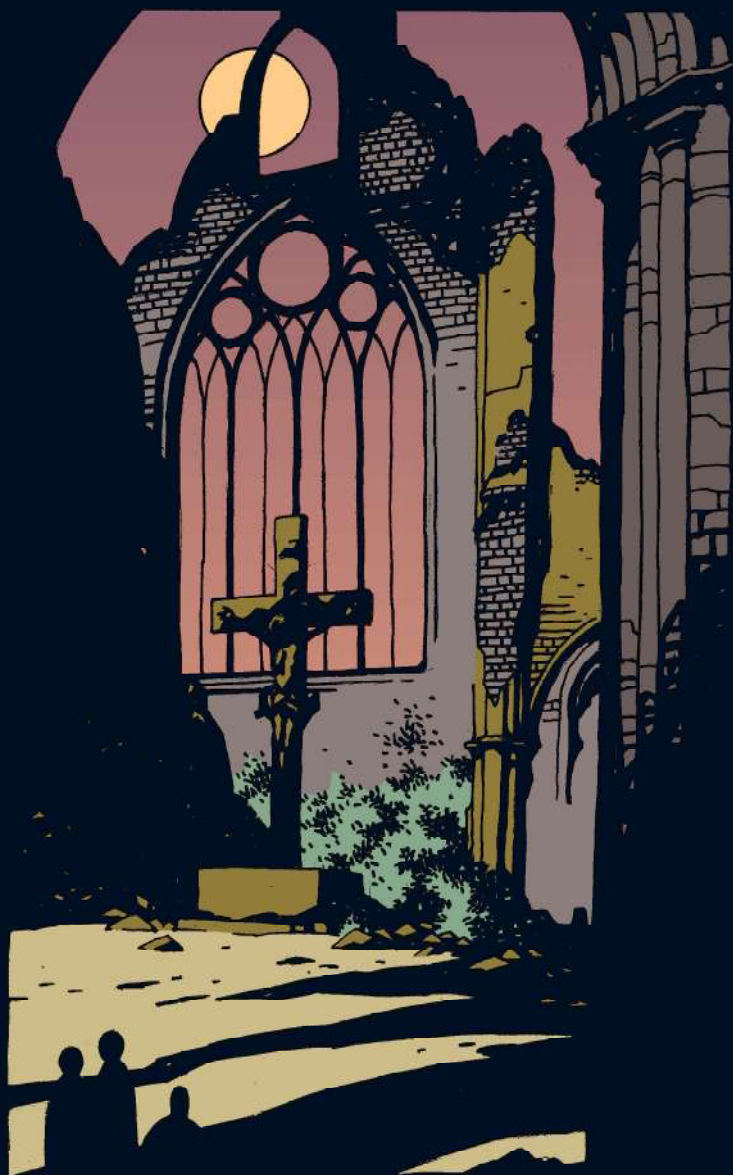

Nici dacă le-aș spune că un comando de elită nazist pânđește prin împrejurimi, n-aș scoate nimic de la ei. Doar se uită la tine ca și cum naziștii e ultima lor grijă pe lume.

Dacă era adevărat, n-aș ajungeam aici.

În fine - iată ce credem că știm: Hitler și-a trimis un fel de echipă în Anglia. Le spun comando, dar sunt trei oameni de la Societatea Paranormală Britanică care spun că ar fi mai mult de atât. Spun că germanii ar fi un fel de trupă de stafii. Că nemții sunt aici să facă un fel de vrajă sau ceva. Să convoace monștri. Să învie morții.

Da, cum să nu.

Dar orice ar fi, i-a îngrijorat suficient de tare pe șefi cât să trimită o divizie specială de soldați să investigheze. Iar Torța Libertății e cu noi. Mă amuză să-l văd cum stă acolo, bea o cafea cu ceilalți băieți. M-am obișnuit să-l văd la știri, înfruntând vreo amenințare nazistă ridicolă.

Pare un tip OK, totuși. Și crede în toată povestea asta. Spune că sursele lui îi confirmă că naștii sunt în ultima etapă a ceva ce se numește „Proiectul Ragna Rok”.

Probabil că prietenii noștri englezi n-au fost prea încântați să afle că a fost nevoie de cuvântul Torței ca să-i luăm în serios.

Sunt trei oameni:
Profesorul Malcom Frost, de la Colegiul Blackfriar, reprezentantul guvernului.

Trevor Bruttonholm (se pronunță Broom), un fel de puști-minune al paranormalului.

Și Lady Cynthia Eden-Jones, care ar trebui să fie cel mai bun medium din Anglia.

Iar în fruntea acestei adunături desprinsă parcă din desene animate sunt eu, care până acum o săptămână nici n-auziseram cuvântul „paranormal”.

În fine, am pus acum două zile corturile în locul ăsta de campare și deocamdată nimic. Nicio stafie. Niciun monstru. Niciun nazist.

Dar Lady Cynthia spune că aici se va întâmpla. Și chiar în noaptea asta.

Doar că nu poate spune exact „ce” se va întâmpla.

EI BINE, „BROOM”?
REPUTAȚIA TA NE-A ADUS
AICI, ȘI ACUM DOAR STĂM
ȘI AȘTEPTĂM SĂ NE
ÎNGHEȚE POPOURILE.

SERGEANT, MI-AM
PETRECUT ULTI-
MII NOUĂ ANI
STUDIIND ACEST
LOC, ÎNCERCÂND
SĂ DESCOPĂR
CE NENOROCIRE
A AVUT LOC AICI
DE LE-A ȘTERS
LOCALNICILOR
ORICE PORNIRE
DE A DISCUTA
SITUAȚIA.

„CÂND LADY CYNTHIA
MI-A SPUS CĂ ANOMALIA
PE CARE O SIMȚEA ÎN ETER
AVEA CENTRUL AICI.”

NU.
STAI.

EXISTĂ...
UN ALT...
CENTRU SE-
CUNDAR.

„DAR E MAI LA NORD.
MULT MAI LA NORD...”

„SIMT... FRIG ȘI APĂ. E PE
O INSULIȚĂ CHIAZ LĂNGĂ
COASTA SCOȚIANĂ...”

ÎNLĂNȚUIȚI ÎN
CERURI SUNT EI. ȘAPTE
LA NUMĂR. CRESCUȚI ÎN
ADÂNCURILE OCEANULUI,
NU SUNT NICI BĂRBAȚI, NICI
FEMEI. SUNT PRECUM
CRIVĂȚUL CARE NU CUNOAȘ-
TE ÎNDURARE, CARE NU
CUNOAȘTE MILĂ.

NEPĂȘĂTORI SUNT
LA RUGĂCIUNI ȘI JELANII.
EI SUNT ȘARPELE.
EI SUNT BESTIA FURIOASĂ.
URAGANUL.

VĂNTURI MALEFICE
SUNT EI. AERUL MALEFIC
CARE VESTEȘTE FURTUNA
LICIGAȘĂ. COPII PUTERNICI.
VESTITORII MOLIMELOR,
URMAȘII TRONULUI LUI
ERESKIGAL.

MĂREȘTE PUTEREA.
SĂ NU SCADĂ NIVELUL.

N-O SĂ
SCADĂ.

DAR DACĂ MAI
ȚINE MULT...

"...VOM FI ÎN PERICOL
SĂ EPUIZĂM BOBINELE
PRINCIPALE."

EI SUNT POTOPUL
CARE DEVASTEAZĂ
PĂMÂNTUL. ȘAPTE ZEI AI
PUTERII. ȘAPTE DEMONI
AI OPRIMĂRII. ȘAPTE ÎN
CERURI ȘI ȘAPTE
PE PĂMÂNT.

O FORTĂ
URIAȘĂ ȘI PAȘI
URIAȘI AU EI.
FĂRĂ SĂ CUNOASCĂ
GRIJA, ZDROBESC
PĂMÂNTUL CA
O MOARĂ.

FĂRĂ SĂ
CUNOASCĂ MILĂ
SE DEZLÂNTUIE
ÎMPOTRIVA OMENI-
RII, SĂ VERSE POTOP
DE SÂNGE ȘI
SĂ DEVOREZE
CARNEA.

FIȚI CA CEI ȘAPTE
SĂ SE RIDICE DIN
ABIS. SĂ-ȘI ARUNCE
LANȚURILE. LIBERTATEA
A LOR ESTE. PUTEREA
A LOR ESTE.

OH!

O SIMȚ. DUREREA.
UN CHIN TERIBIL,
CA ÎNTR-O MARE
TRAGEDIE.

O TRAGEDIE FOARTE
VECHE. E CEEA CE
AM SIMȚIT. CEEA CE
M-A ADUS AICI. O
AMĂRĂCIUNE ADÂNCĂ
CE ÎȘI TRAGE SEVA
DIN FORȚELE MALEFICE
CARE SE VOR DESCĂ-
TUȘA ÎN LUME
LA NOAPTE.

ȚINTA!
ȚINTA NE
SCAPĂ!!

MAI MULTĂ
PUTERE!

DACĂ O
PIERDEM
ACUM...

NU SUNTEM SINGURI
AICI. SUNT SUFLETE
TULBURATE. SPIRITE
SFINTE. UN PREOT.
O CĂLUGĂRIȚĂ. UMBRELE
LOR SUNT CU NOI. DURE-
REA LOR BÂNTUIE LOCU-
RILE ASTEA. SECRETUL
LOR ÎNSEMNEAZĂ
PIETRELE.

„ADUC...
UN MESAJ.”

„SPUN
CĂ...”

„SPUN CĂ...
CEVA...
SE APROPIE...”